

[Dorit Myltoft]

Først og fremmest vil det tendere mod en nedsættelse af pensionsalderen, som ikke harmonerer med den faktiske arbejdsevne, som de fleste erhvervsaktive stadig har mellem 55 og 60 år. Det vil føre til konflikter for den enkelte og på arbejdsmarkedet uden nogen garanti for, at tilbagetrækning faktisk bringer andre i beskæftigelse og dermed letter arbejdsløshedsproblemet.

Det Radikale Venstre kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Man kan ikke påstå, at det har været en god dag i dag. Men må jeg alligevel ikke have lov til at sige, at de kredse, jeg helst kommer i, er efterlønskredse, og det er de mest glade mennesker, jeg kender, for de føler, at de har gjort et stykke samfundsnyttigt arbejde. De har knoklet hele deres liv. Så får de muligheden for at trække sig tilbage lidt før, og så trækker de sig ud for at gøre plads for en af de unge, der kan komme ind på arbejdsmarkedet.

De er meget optaget af, at de unge skal have et arbejde, og derfor er det glade og tilfredse mennesker – lige indtil de skal over på 80 pct.-satsen. Så begynder de at pibe, og det har noget at gøre med – og det ved vi i Arbejdsmarkedsudvalget, for vi får det ene brev efter det andet om det – at når man kommer over på 80 pct.-satsen, skal betale skat af det og ikke får de frynsegoder, man ellers får, når man går på pension, så er 80 pct.-satsen ringere end en pension. Derfor gør det mig så ondt ikke mindst at høre, at Socialdemokratiet holder fast i, at vi skal bibeholde overgangsordningen, i stedet for at sige, at vi skal sætte efterlønsalderen ned.

Jeg håber så, at jeg samtidig har fået forklaret, at meningen ikke er, at de 55-60-årige, som jeg foreslår skal have efterløn, skal gå ned i sats efter 2 ½ år. Vi skal bibeholde de ordninger, vi har, men give dem mulighed for at gå på efterløn som 55-årige.

Jeg ved godt, at der går den diskussion, som hedder, at nogle føler sig presset ud på efterløn, hvis der f.eks. er en virksomhed, der står for at skulle fyre 10 personer, og der er et par stykker, som de unge måske synes egentlig burde gå af, for de har været her så længe osv. Men dér må jeg altså sige, at så må de lige så vel som alle andre stille sig op og sige: Vel vil

vi ej føle os presset ud – for der er tale om en frivillig ordning. Der er ikke tale om, at nogle skal gå på denne her efterløn. Der er tale om, at det er et tilbud, man kan søge, hvis man har lyst; der er ikke tale om, at man skal føle sig presset ud. Nogle vil så sige: Ja tak, det kan du sagtens sige; det er ikke alle, der har det sådan. Og så må jeg sige, at så må vi sørge for, at det bliver sådan, for det kan ikke være meningen, at vi skal tale om mobning og udpresning af mennesker, der har været på arbejdsmarkedet i et helt langt liv. Jeg synes heller ikke rigtig, det er værdigt at tro, at de lader sig mobbe og presse.

Må jeg så sige om den eksisterende overgangsordning, at den svarer til den 80 pct.-sats, vi tidligere har været inde på. Det er ca. 102.000 kr. årligt, mens en almindelig efterløn er på ca. 132.000 kr. årligt. Det er det, der er forskellen, og det er formentlig også det, der gør forskellen hos dem, der kan få et jobtilbud. Nogle af dem tager imod det i stedet for at blive sat ned i ydelse, for det er jo det, der sker, når man går på overgangsydelse. Man bliver sat ned i ydelse, og så kan jeg da godt forstå, at det kun er halvdelen, der har taget imod overgangsydelsen.

Men må jeg ikke sige, at jeg sandelig også er vildt imponeret over, at halvdelen har taget imod det, for når man får et tilbud, der hedder, at man nu kan gå af, hvis man vil gå 30.000 kr. ned i indtægt, så skal der nogen træthed og nogle ønsker om at komme væk fra arbejdsmarkedet til, før man tager imod det. For man kunne blive; man kunne gå i jobtilbud 7 eller 9 måneder og vende tilbage til dagpengenes maksimumssats igen, og sådan kan man fortsætte, indtil man når 60-årsalderen.

Så kan man sige, jamen det er da en bedre ordning end overgangsordningen, og derfor skal vi endelig beholde den. Jamen så lad os det, hvis man ikke vil være med til at sætte efterlønsalderen ned. Jeg ved ikke, om jeg kommer i de forkerte kredse, men jeg kommer som sagt i mange efterlønsklubber, især i Kvindeligt Arbejderforbund og SiD og omegn, og dér siger mange: Bare vi dog kunne få den efterlønsalder sat ned til 55 år, så vi var fri for det her idelige renderi med, at vi skal søge arbejde og vi skal stå til rådighed. Så bliver vi sendt ud i et jobtilbud på 7 måneder, og vi ved jo godt, at det ikke er noget blivende alligevel, og så